

Μάνος Κοντολέων : Η πρώτη λέξη

(από το βιβλίο «Ένα συρτάρι γεμάτο όνειρα», εκδ. Άγκυρα)

Ήταν, κάποτε, τα γράμματα. Μικρά, μοναχικά γράμματα που τριγύριζαν μέσα σ'ένα κόσμο γεμάτο ήχους. Ήχους σαν κι αυτούς: **ααα** ή **ooo** ή **εεε** ή **σσο** ή **πππ**. Τέτοιους ήχους.

Όσπου μια μέρα ένα από αυτά – νομίζω πως ήτανε το **ι** – βαρέθηκε να τριγυρνά ολομόναχα. Κοίταξε γύρω του και ξεχώρισε ένα άλλο γράμμα – λένε πως ήταν το **β** . Το ξανακοίταξε και μαγεύτηκε από την ομορφιά του.

«Τι χαριτωμένο που είναι!» σκέφτηκε κι έτρεξε δίπλα του.

«Θες να κάνουμε παρέα;» το ρώτησε

Το **β** κούνησε το κεφάλι του .

«Ναι» συμφώνησε.

Τώρα που ενωθήκανε τα δύο τους μέσα στον κόσμο ακούστηκε ένας ακόμη ήχος **βι βι βι...**

Το άκουσε τούτον τον ήχο το **λ** κι έτσι όπως ήταν παιχνιδιάρικο – έδωσε ένα πήδο και χώθηκε ανάμεσα στ' άλλα δυο γράμματα.

Είχανε, λοιπόν, ενώσει και τα τρία τις φωνές τους. Και τι όμορφο που ήταν το τραγούδι τους! **βι βι βι ...** Ένα χαρούμενο τραγούδι.

«Μα λίγο τρελούτσικο!» μουρμούρισε το σοβαρό **ο**. Κι επειδή ετούτο ήταν ένα γράμμα που του άρεσε η τάξη, πλησίασε τους τρεις φίλους.

«Καιρός να ενώσω μαζί με τις δικές σας και τη δική μου φωνή» είπε και δίχως να περιμένει απάντηση, πήγε και κόλλησε δίπλα τους.

Μέσα στον κόσμο ένας νέος ήχος ακούστηκε: **βιβλίο, βιβλίο, βιβλίο ...**

Η πρώτη λέξη...και πόσο όμορφο ήταν!

Φαίνεται λοιπόν, πως ζηλέψανε τα άλλα τα γράμματα και γι' αυτό άρχισαν να ψάχνουν για συντροφιά.

Το **α** έτρεξε προς το **γ** , και μαζί πήγανε να βρουνε το **π** και το **η**. Κι έτσι ακούστηκε: **αγάπη, αγάπη, αγάπη...**

Και σε λίγο το ίδιο έκαναν και τα υπόλοιπα τα γράμματα. Παγαίνανε το ένα δίπλα στο άλλο, αλλάζανε θέσεις – φτιάχνανε λέξεις: **χαρά** και **φιλί**, **φως** **χαμόγελο**, **ειρήνη**.

Και μέσα στο πανηγύρι, μέσα σ όλη αυτήν την ομορφιά κανείς δεν ξεχνούσε πως τα πάντα είχανε ξεκινήσει από την πρώτη εκείνη λέξη . Βιβλίο. Και γι' αυτό ίδια με μάνα την αγάπησαν.